

Wyrok z dnia 17 lutego 1998 r.

I PKN 502/97

Negatywna ocena pracownika, który wskutek niedostatecznego przygotowania zawodowego i praktycznego nie potwierdził zakładanej przez pracodawcę przydatności do pełnienia funkcji kierowniczej, stanowi uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia warunków pracy (art. 45 § 1 w związku z art. 42 § 1 KP).

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Zbigniew Myszkowski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 1998 r. sprawy z powództwa Ryszarda S. przeciwko Głównemu Urzędowi Ceł w W. i Urzędowi Celnemu w T. o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 12 czerwca 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację i zasądził od powoda na rzecz Urzędu Celnego w T. kwotę 10 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie wyrokiem z dnia 12 czerwca 1997 r. oddalił apelację powoda Ryszarda S. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Lublinie z dnia 30 grudnia 1996 r. [...], oddalającego jego powództwo przeciwko Głównemu Urzędowi Ceł w W. i Urzędowi Celnemu w T. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach.

Sąd Wojewódzki podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, z których wynikało, że powód nie był pracownikiem nienagannie wykonującym swoje obowiązki na kierowniczym stanowisku pracy, albowiem niewłaściwie lub nieskutecznie nadzorował pracę podległych mu jednostek organizacyjnych oraz wydawał

decyzje wykraczające poza jego kompetencje służbowe, co wynikało z braku przygotowania zawodowego i praktycznego do zajmowania kierowniczego stanowiska pracy. W tej sytuacji brak było podstaw prawnych do uznania bezzasadności wypowiedzenia powodowi warunków pracy.

W kasacji powoda podniesiono zarzut naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie art. 45 § 1 KP, pomimo że materiał dowodowy wskazywał, iż wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było nieuzasadnione, albowiem wszystkie stawiane mu zarzuty „są nieprawdziwe lub wyolbrzymione”.

Sąd Najwyższy uznał, że kasacja jest bezzasadna.

Zgodnie z dyspozycjami art. 393¹¹ KPC Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, które wytyczają wskazane w skardze kasacyjnej podstawy, a które skarżący ograniczył wyłącznie do zarzutu naruszenia prawa materialnego - art. 45 § 1 KP. Wprawdzie w uzasadnieniu skargi kasacyjnej podejmowana była polemika z ustaleniami i oceną materiału dowodowego przez Sądy orzekające w sprawie, tyle że skarżący nie zarzucił Sądowi drugiej instancji naruszenia jakichkolwiek przepisów postępowania, które w sposób istotny mogło wpłynąć na wynik sprawy. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego brak wyartykułowania naruszonych norm procedury cywilnej oraz uzasadnienia, że takie uchybienie mogło mieć decydujący wpływ na wynik sprawy w rozumieniu art. 393¹ pkt 2 KPC - powoduje, że dla oceny przez Sąd Najwyższy zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego miarodajny jest stan faktyczny przyjęty za podstawę orzekania przez Sąd drugiej instancji. Dlatego Sąd Najwyższy był związany dokonanymi, w przeważającej mierze udokumentowanymi ustaleniami faktycznymi, z których jednoznacznie wynika, że powód wadliwie wykonywał obowiązki pracownicze na kierowniczym stanowisku pracy, skoro niewłaściwie nadzorował lub nie kontrolował pracy podległych mu jednostek organizacyjnych oraz podwładnych, wydawał decyzje wykraczające poza jego kompetencje, co wynikało z niedostatecznego przygotowania zawodowego i praktycznego do pełnienia powierzonych mu funkcji kierowniczych. Tych negatywnych ustaleń dyskwalifikujących powoda do dalszego zajmowania stanowiska kierowniczego nie mogły przeważać podnoszone przez skarżącego przypadki skutecz-

nych lub trafnych decyzji przyczyniających się do poprawy działalności podległych mu służb celnych, ponieważ od pracownika pełniącego funkcję kierowniczą należy oczekiwać generalnego, a nie jedynie incydentalnego działania w interesie pracodawcy.

Na tle wiążących ustaleń faktycznych zarzut naruszenia art. 45 § 1 KP w związku z art. 42 § 1 KP (w stosunku do powoda zastosowano jedynie wypowiedzenie warunków pracy) jest oczywiście chybiony. Dlatego Sąd Najwyższy jedynie potwierdził wypracowane w orzecznictwie reguły dopuszczające ostrzejsze kryteria oceny pracy pracowników zajmujących kierownicze stanowiska pracy, które pozostawiają w gestii pracodawcy zmiany osobowe na kierowniczym stanowisku pracy w razie niekorzystnej oceny pracy dotychczasowego kierownika. W tych okolicznościach Sąd drugiej instancji trafnie konstatawał, że negatywna ocena pracy powoda, który wskutek niedostatecznego przygotowania zawodowego i praktycznego nie potwierdził zakładanej przez pozwanego przydatności do efektywnego pełnienia funkcji kierowniczej, stanowiła uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia powodowi warunków pracy (art. 45 § 1 w związku z art. 42 § 1 KP).

Mając powyższe na uwadze kasacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC. O kosztach zastępstwa procesowego pozwanego za instancję kasacyjną orzeczono zgodnie z dyspozycjami art. 98 KPC

=====